

Με αφορμή μια συζήτηση περί μεταθέσεων...

«Ποιος έκαψε το σπίτι της φτωχής;
Κανείς, κανείς, κανείς.
Ποιος φταίει που αλήτεψε η γη;
Κανείς, κανείς, κανείς.
Ναι, μα δεν μπορεί, κάμποιοι φταίνε, κάμποιος φταίει.
Αλλά εύκολο είναι να το βρεις:
Γύφτοι θα 'ναι ή Εβραίοι...»

Οι στίχοι της Σώπιας Τσώτου (που τραγούδησε ο Κώστας Χατζής) δεν «γέρασαν», γιατί ο μηχανισμός που περιγράφουν δεν γερνά. Όποτε οι ρίζες ενός προβλήματος φτάνουν βαθιά, στον ίδιο τον τρόπο που είναι οργανωμένο το σύστημα και στις πολιτικές επιλογές που το συντηρούν, η δημόσια συζήτηση σπάνια επικεντρώνει εκεί. Κοντοστεκεται νωρίτερα και βρίσκει πάντα τον ίδιο «βολικό υπεύθυνο»: **αρκετά ορατό για να τραβήξει πάνω του την οργή, αρκετά αδύναμο για να απαντήσει.**

Λίγα εργαλεία, όσο ο κοινωνικός αυτοματισμός, έχουν φανεί τόσο χρήσιμα σε κάθε εξουσία. Σαν κάθε εργαλείο όμως, δεν δουλεύει από μόνο του, το χειρίζεται ένα ολόκληρο σύστημα που θέλει τους εργαζόμενους διαιρεμένους: Ο δημόσιος υπάλληλος να τα βάζει με τον ιδιωτικό, ο μόνιμος με τον συμβασιούχο, ο παλιός με τον νέο και πάει λέγοντας. **Η οργή δεν σβήνει· αλλάζει απλώς κατεύθυνση και έτσι εκτονώνεται χωρίς να ενοχλήσει κανέναν από όσους θα έπρεπε...**

Οι πρόσφατες συζητήσεις γύρω από τις μεταθέσεις των δικαστικών υπαλλήλων προσφέρουν ένα μάθημα «εφαρμοσμένης θεωρίας». Σε κάποιες περιπτώσεις στο εδώλιο δεν κάθισαν οι διαχρονικές ευθύνες των κυβερνήσεων για την κατάσταση που βιώνουμε· κάθισαν οι νεοδιόριστοι συνάδελφοι που επιθυμούν να μετατεθούν. Και τα χιλιοφορεμένα «ήξεραν τι δήλωσαν» και «ας πρόσεχαν» σερβιρίστηκαν για ακόμη μία φορά ως αλήθειες που δεν σηκώνουν συζήτηση. Μόνο που σηκώνουν και μάλιστα μεγάλη. Πρόκειται για τη γνώριμη μετατόπιση της ευθύνης από τους θύτες στα θύματα, **για τη λογική που απαιτεί από τον εργαζόμενο να περιορίσει τη ζωή του στα μέτρα που του καθορίζουν οι κατέχοντες την εξουσία και τον πλούτο, αντί να απαιτεί και να διεκδικεί μια ζωή που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες του και στις δυνατότητες της εποχής μας.** Αρκούν δυο-τρία αραχνιασμένα κλισέ και, ως διά μαγείας, οι πολιτικές επιλογές, ο ανύπαρκτος σχεδιασμός και η εξοργιστική αδιαφορία για τις ζωές μας εξαφανίζονται από το κάδρο· και απομένει ο εργαζόμενος που καλείται να απολογηθεί επειδή θέλει να ζήσει κοντά στην οικογένειά του.

Το πιο επικίνδυνο είναι ότι αυτή η λογική δεν γνωρίζει όρια. Αν γίνει δεκτή στις μεταθέσεις, θα δικαιολογήσει αύριο τα πάντα: «ήξεραν ότι τα δικαστήρια είναι υποστελεχωμένα, ας μην διορίζονταν»· «ήξεραν ότι οι μισθοί είναι χαμηλοί, ας διάλεγαν άλλο επάγγελμα»· «ήξεραν τις συνθήκες, τι ζητάνε τώρα». Με αυτή τη συνταγή, κάθε διεκδίκηση βαφτίζεται αχαριστία και κάθε πρόβλημα παύει να βαραίνει το κράτος και τις κυβερνήσεις. **Όμως η υπογραφή κάτω από έναν διορισμό δεν είναι υπογραφή παραίτησης από το δικαίωμα του εργαζόμενου να διεκδικεί καλύτερους όρους δουλειάς και καλύτερη ζωή.**

Είναι ελπιδοφόρο ότι η πλειονότητα των συναδέλφων αρνείται να υιοθετήσει αυτές τις αντιλήψεις. Με τη στάση και τον λόγο τους υπενθυμίζουν πως η συναδελφικότητα και η αλληλεγγύη δεν είναι στολίδια για τις γιορτινές ανακοινώσεις, αλλά ο μόνος τρόπος με τον οποίο ένας κλάδος μπορεί να σταθεί όρθιος και να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του. Γιατί όταν ένας συνάδελφος βρίσκεται στη θέση του αντιπάλου, επειδή τόλμησε να διεκδικήσει μια ζωή με αξιοπρέπεια κοντά στους οικείους του, χαμένος δεν βγαίνει μόνο εκείνος, χαμένος βγαίνει ολόκληρος ο κλάδος.

Έχουν άραγε δίκιο οι συνάδελφοι που αναδεικνύουν τους αποκλεισμούς, το τεράστιο κόστος και άλλα προβλήματα με τα οποία έρχονται αντιμέτωποι οι υποψήφιοι και οι νέοι δικαστικοί υπάλληλοι;

Έχουν δίκιο άραγε οι συνάδελφοι που οργίζονται βλέποντας τα κενά στις δικαστικές υπηρεσίες της Αθήνας να παραμένουν εκατοντάδες και τον όγκο της δουλειάς να μεγαλώνει χρόνο με τον χρόνο;

Αναμφίβολα.

Μόνο που αυτή η δίκαιη αγανάκτηση πρέπει να φτάσει στα αυτιά των πραγματικά υπευθύνων και όχι να ξεσπάσει πάνω σε συναδέλφους που ζητούν απλώς να βελτιώσουν τη δύσκολη καθημερινότητά τους, να ζουν με τα παιδιά τους. Το δίκιο του ενός δεν αναιρεί το δίκιο του άλλου· η αδικία σε βάρος και των δύο έχει την ίδια ρίζα.

Και η ρίζα αυτή έχει όνομα και διεύθυνση: η εφαρμοζόμενη πολιτική που βάζει εμπόδια στην αποτελεσματική στελέχωση και εντατικοποιεί την εργασία μας, η απουσία σταθερού προγραμματισμού προσλήψεων, οι ατέλειωτες καθυστερήσεις στη σύγκληση και ολοκλήρωση των υπηρεσιακών συμβουλίων, που κρατούν επί μήνες εκατοντάδες συναδέλφους σε προσωπική και επαγγελματική ομηρία. Αυτές τις ευθύνες η «Αγωνιστική Συσπείρωση Δικαστικών Υπαλλήλων» τις καταγγέλλει με συνέπεια, σε κάθε βήμα και με κάθε ευκαιρία.

Άλλωστε, για μας η συνδικαλιστική δράση έχει νόημα μόνο όταν αρνείται αυτόν τον κατακερματισμό· όταν δεν αναζητά τον «βολικό υπεύθυνο» αλλά επιμένει να ρίχνει φως εκεί που βρίσκονται οι πραγματικοί υπεύθυνοι, όταν ενώνει τους εργαζόμενους, αντί να τους μοιράζει σε παλιούς και νέους, σε «τυχερούς» και «άτυχους», σε όσους πρόλαβαν και σε όσους ακόμη περιμένουν.

Η «Αγωνιστική Συσπείρωση Δικαστικών Υπαλλήλων» θα συνεχίσει να βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της διεκδίκησης για όσα πραγματικά χρειάζεται ο κλάδος: την κάλυψη όλων των κενών οργανικών θέσεων, τον σταθερό ετήσιο προγραμματισμό των προσλήψεων, την έγκαιρη σύγκληση των υπηρεσιακών συμβουλίων, την αποσύνδεση του διορισμού από την εκπαίδευση, ανθρώπινες και ασφαλείς συνθήκες εργασίας, ουσιαστικά μέτρα προστασίας της ζωής και της υγείας μας, αξιοπρεπείς αποδοχές – επαναχορήγηση του επιδόματος ειδικών συνθηκών και την πληρωμή κάθε ώρας εργασίας που προσφέρουμε.

**ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ**